

“Man (...) sidder på det yderste af læsestolen.”
Steffen Larsen, Politiken

“... forfatterens mest velskrevne til dato.”
Kari Sonsthagen, Berlingske

“En imponerende bedrift.”
Damian Arguimbau, Weekendavisen

GENFØDT

DET DØDE LAND 2

JOSEFINE OTTESEN

KRABAT

JOSEFINE OTTESEN

GENFØDT

DET DØDE LAND 2

KAPITEL 1

»Nej!« Jonah mærkede skriget i struben, men der kom ingen lyd ud. Angsten pumpede blodet rundt i hans krop, og hjertets vilde hamren pressede i ørerne. Vansirede ansigter med blottede tandrester bøjede sig længere ned over ham. Synet af de rådnende lemmer og de dybe kødsår, der flere steder blotlagde knoglerne, var så overvældende, at han næsten ikke kunne trække vejret. Det hele gik uendelig langsomt, og han ønskede bare, at det snart ville være overstået. Renspillede kranier og andre menneskeknogler, som lå overalt i de strålesyges lejr, viste, hvad der ventede ham, og uvilkårligt forsøgte han at vende hovedet. Men hans muskler nægtede at adlyde. Endelig lykkedes det at flytte blikket, og i det samme så han sig selv fra Miks synsvinkel. Hakken var løftet til hug. Hans eget blege ansigt var forvredet af raseri og smerte. Han så stadig med Miks øjne, da hakken susede ned imod ham.

Da den knasende lyd af hakken mod kraniet ramte hans ører, hvirvlede han bagover og stod i et landskab af forvredne metalmonstre. Angsten var den samme som før, men nu kunne han bevæge sig. Hans ben gik som trommestikker ind og ud mellem de ødelagte konstruktioner, der så ud, som om et kæmpebarn havde moret sig med

at dreje og vride dem i sære vinkler. En stor flok golakker forfulgte ham, og de hylede og skreg, så hans trommehinder var ved at sprænges. Han mærkede smagen af blod i munden. Det var kun et spørgsmål om få sekunder, før de flænsede hans ryg. Den rådne stank fra hans forfølgere bølgede allerede omkring ham, da stien pludselig forsvandt under hans fødder, og han faldt nedad i rasende fart.

Et ansigt lyste imod ham. Blankt, kastanjebrunt hår. Et bånd af fregner hen over næsen. Gråblå øjne. Smilet. Han kendte det, men kunne ikke huske, hvem det var. Han anstrengte sig. Det var en vigtig person. »Maddie,« udbrød han endelig og rakte armene frem mod hende, men i det samme forvandlede hun sig. Bleg og mager med en kæmpestor mave, der bølgede frem og tilbage. Mellem hendes ben dukkede et forvredent ansigt frem med pels og lange hugtænder. Rædselsslagen trådte Jonah baglæns, og et øjeblik efter blev han suget ned af en brusende flod. Han kæmpede for at holde sig oppe, men vandet strømmede ind i hans mund og næse, indtil han gled væk i ingenting.

»Hvis du hjælper mig, kan du blive her,« sagde en knirkende stemme. Det var Bogmand. Jonah kneb øjnene sammen for at se den krum-bøjede mand i det stærke modlys, men det var umuligt. »Viden er magt,« sagde den gamle. »Læs de her bøger.« Jonah rakte ud, men trak forskrækket hænderne til sig, da han mærkede den slimede fornemmelse af levret blod. Høvdingens arrede ansigt kom væltende ned over ham. Det var enormt, og han følte sig lille som en myre. Så mærkede han krigsherrens hårde finger i siden. »Du er min nu, Læser, og du gør, hvad jeg siger. Ellers ryger du ned i Dumpen.«

Jonah rystede ihærdigt på hovedet, men Høvdingens rå latter

skurrede så meget i hans ører, at han blev nødt til at holde hænderne for. Det hjalp ikke. Den ondskabsfulde latter lød bare højere og højere. Fornemmelsen af at være fuldstændig i krigsherrens magt strammede over hans bryst, og han slog om sig for at komme fri.

Et tungt, behåret ansigt med små øjne tårnede sig op over ham. De smalle læber var blottede over en række spidse tænder. Han blev holdt fast i en skruestik. Var han vågen eller sov han stadig, tænkte han forvirret, indtil det gik op for ham, at det var Atlas, der forsøgte at løfte ham op fra gulvet.

»Slip mig,« hviskede han hæst. Den store golak, som Høvdingen havde givet ham som livvagt, trak sig et skridt tilbage, og Jonah satte sig op. Han var åbenbart faldet i søvn hen over sit arbejde og var gledet ned fra stolen. På bordet lå de sidste fire skruer og dækslet til radioen.

Han rejste sig hurtigt, rakte op på hylden og tog æsken med de grønne piller. Med rystende hænder åbnede han den og tog tre. De plejede at virke hurtigt. Kraftesløst lod han sig falde ned på stolen og skjulte ansigtet i hænderne. Som sædvanlig når han havde været fordybet i sit arbejde, glemte han at tage pillerne. Det var dumt. Så kom drømmene og tankerne om fortiden. Af og til overvejede han, om han kunne vænne sig helt af med at sove og bare arbejde hele tiden.

En spørgende brummen afbrød hans tanker. Han så op og mødte Atlas' afventende blik. Jonah rystede på hovedet og vinkede ham ud. Den store golak tog plads foran døren i det lille stenhus, som Høvdingen havde stillet til rådighed for ham, og Jonah trak vejret dybt og bad til, at pillerne snart begyndte at virke. Han længtes efter den bløde tåge, der udviskede de voldsomme billeder fra fortiden.

Med en træt bevægelse gned han sine øjne. Han havde siddet bøjet

over den ødelagte radiosender siden natten før. Nu var mørket for længst faldet på igen, og der var ikke meget kraft tilbage i energicellen, der forsynede den lille lampe over hans arbejdsbord. Han rakte ud efter skrueerne til dækslet, så han kunne nå at sætte dem i, før lyset forsvandt helt.

Han strakte sig, da han var færdig med radiosenderen. De gamle apparater, som Jonah havde sat i stand, blev hårdt behandlet, når Høvdingen og hans mænd havde dem med på togt. Han havde flere gange påpeget, at der var grænser for, hvor mange gange han kunne ordne de gamle apparater, men det gjorde ikke nogen forskel.

Udenfor kunne han se Atlas' store, ludende silhuet i modlyset fra faklerne i lejren. Med et suk rejste han sig og tog radioens brede bærerem over skulderen. Han var også nødt til at have en ny energicelle, og han kaldte på Atlas for at få ham til at bære den tunge boks med op til forsyningsenheden på borgen.

Golakkens kæmpekrop tårnede sig op over ham. Han måtte helt sikkert bære på nogle bjørneagtige gener, tænkte Jonah, da Atlas så let som ingenting løftede cellen op. Ligesom de andre i grænselandet udnyttede Høvdingen golakkernes styrke, hvor han kunne, og Jonah havde efterhånden vænnet sig til, at de var lige så forskellige som alle mulige andre. Nogen skulle man frygte, og andre var helt uskadelige.

»Du går bare bag ved mig.« Han pegede over ryggen. Atlas nikkede og tilpassede sin hastighed efter Jonahs noget kortere skridtlængde.

»Fang den! Fang den!« skreg nogle drukne stemmer, og et øjeblik efter kom en mindre hun tumlende gennem den smalle passage mellem hytterne. Hun havde retning mod palisaden, men Atlas stillede sig foran hende, så hun ikke kunne komme forbi. Hun vendte sig og så et

øjeblik på Jonah. Angst og desperation lyste ud af hendes øjne, og hun hævede overlæben lidt, da hun peb. Selv om hun blottede tænderne, var det tydeligt, at hun ikke ville angribe. Hun bad om hjælp.

I samme øjeblik kom tre mænd, der tilsyneladende jagede hende, rundt om hjørnet. De hujede sejrssikkert, da de så, at Atlas havde standset den undvegne. Idet de tog fat i hende, blev Jonah opmærksom på hendes store, svulmende mave. Uvilkårligt udbrød han: »Lad hende være. Kan I ikke se, at hun skal have en unge.«

»Lige meget,« sagde den ene af de tre. »Bare der er åbent dernede.« Han pegede ned mellem hendes ben. Han var bred og lavstammet og havde kun to fingre på den hånd, han havde grebet hunnen med.

»Hvem tilhører hun?« spurgte Jonah.

»Hun er vores. Lang og tro tjeneste. Hun kan ikke bruges til andet nu,« sagde en af de andre og nikkede i retning af hendes mave. Jonah beherskede en let gysen, da han så den næsten usynlige bølgen af maveskindet. Det var fosteret, der bevægede sig. Hvad det mindede ham om, ville han helst ikke tænke på, og han var glad for, at pillernes virkning snart ville brede sig i ham. Han vendte igen sin opmærksomhed mod mændene.

Manden, der havde talt sidst, kunne kun se med det ene øje. Det andet hang underligt mælkehvidt ned over kinden: »Greven har givet hende til os, men du vil måske også have del i hende? Hvor meget vil du give? Våben? Ammunition? Energiceller?« fortsatte den ene. Jonah havde en fornemmelse af, at han havde set de to mænd før, men kunne ikke rigtig placere dem. Han trak umærkeligt på skuldrene. Der var så mange mænd i Høvdingens lejr.

»Gider ikke høre på al den snak. Hun er vores. Kom nu.« Den

sidste af de tre mænd trådte frem. Ham genkendte Jonah uden besvær. Han tilhørte Høvdingens hird. Tøve af muskler svulmede under hans blanke, mørke hud. For sig selv havde Jonah navngivet ham Samson. Som alle de mænd, der blev udvalgt til den særlige kampenhed, blev han fodret med kosttilskud, der fik musklerne til at vokse voldsomt. Det gav dem nogle år med utrolig styrke, indtil hjertet satte ud.

Samson skubbede de to andre til side og trak af sted med hunnen. Jonah fangede kort hendes blik. Øjnene var blevet blanke og intetsigende, som om hun havde affundet sig med sin skæbne. Atlas slog smæld med tungen og rullede med underlivet. Jonah var ikke i tvivl om, hvad han tænkte. Et øjeblik gjorde det ham så rasende, at han var tæt på at sparke den store golak, men han tog sig i det. Der var ingen grund til at hidse sig op. Sådan var livet i Høvdingens befæstede lejr, og her hørte han til nu.

Erindringen om flugten og opholdet hos Bogmand brød igen ind over Jonahs sind. Den gamle mand havde taget sig af ham, da han endelig var nået frem til grænselandet mellem bjergene og den store slette. Hvorfor var pillerne så længe om at virke, nåede han lige at tænke, inden han blev hvirvlet tilbage til sin tid hos bogsamleren og mødet med Høvdingen. Krigsherren var kommet kørende med en større flok mænd og havde hevet fat i Bogmand for at få ham til at læse højt. Ingen andre i grænselandet beherskede tilsyneladende den kunst, og den gamle overlevede ved at sælge bøger og læse dem højt. Derudover havde han en lille sideforretning med at sælge hjemmebrændt sprit.

Høvdingen havde ikke købt den lasede bog, han havde medbragt, hos den gamle, og han havde tilsyneladende betalt en meget høj pris. Da Bogmand havde set titlen, havde han nægtet at læse den, uanset

hvor mange energiceller den brutale krigsherre tilbød ham. Høvdingen havde ladet sin skarpe kniv glide hen over boghandlerens strube, så blodet begyndte at løbe, og til sidst kunne Jonah ikke holde ud at se på det. Han kunne umuligt lade Bogmand dø på den måde, og han havde tilbudt Høvdingen, at han ville læse teksten højt for ham i stedet.

Først havde han ikke forstået, hvad det var, han læste, men det var hurtigt gået op for ham, at det var en af den slags titler, som Bogmand brændte, hvis de dukkede op i stakken af lasede bøger. Mens Jonah formede ordene omhyggeligt i munden, forstod han, at han netop var ved at give Høvdingen opskriften på, hvordan man fremstillede kemiske gifte, der kunne ødelægge landbrugsjord i en menneskealder.

Et bittert smil krusede hans læber. Dengang havde han været sikker på, at den frygtede Høvding ville slå den gamle mand ihjel, men nu vidste han bedre.

»Hvor er du dum, Jonah!« havde Bogmand råbt med sin sprukne gammelmandsstemme, da Jonah efter oplæsningen var blevet bagbundet og smidt op på ladet af et af de små, terrængående køretøjer. »Fatter du ikke, at de primitive tomhjerner aldrig ville gøre mig noget, så længe jeg var den eneste læser i området? Nu ved de, at du også kan læse. Først nu er jeg rigtig i fare.«

»Ingen grund til bekymring, gamle,« havde Høvdingen fornøjet råbt. »Ham her kommer kun til at læse for mig.«

Atlas skubbede ham i ryggen, og taknemmelig over at blive forstyrret i de ubehagelige erindringer fortsatte Jonah videre op mod borgruinen, hvor forsyningsenheden var anbragt i stueetagen umiddelbart under Høvdingens hovedkvarter. Langs den smalle vej op til den forfaldne borg lå det ene hastigt sammenflickede skur efter det andet. Den skarpe

vind fik lyset fra de osende fakler til at flakke hen over de berusede mænd og sære kvindelige fremtoninger.

Vagterne ved borgporten lod dem passere uden videre. De fleste fra Høvdingens hird kendte Jonah, og han kunne færdes overalt i lejren. Den eneste port, han ikke måtte passere, var den befæstede lejrs yderport.

De gik ind i den inderste gård. Fra flere vindueshuller stak geværpiber ud, og øverst oppe i ruinen lå en hel gruppe hirdmænd med tunge våben. I det fjerneste hjørne lå indgangen til Forsyningen. En tung dør, der kunne boltes flere steder, førte ind til den store, lavloftede sal. Greven, der var Høvdingens næstkommanderende og den, der bestemte, når det drejede sig om proviant og udstyr, hersede med en større flok mænd for at få rovet fra sidste togt sorteret og lagt på plads.

»Hvad skylder vi æren?« sagde Greven og så på Jonah under halvt lukkede øjenlåg. »Blander den fornemme Læser sig virkelig med os andre?«

Hans stemme var lav og hånlig, og Jonah vidste, at den anden ikke brød sig om ham. Før Høvdingen havde tvunget Jonah med til lejren, havde Greven været den eneste, krigsherren rådførte sig med. Men selv Greven havde måttet indrømme, at Høvdingen havde set rigtigt med hensyn til Jonah. Det gav en stor fordel at have sin egen Læser, især fordi Jonah også forstod, hvad han læste. Ved et tilfælde havde Høvdingen fundet et lager af militærradioer i kælderen under den forfaldne borg. Da Jonah havde læst de smuldrende papirer, der lå sammen med de klodsede metalkasser, forstod han, at radioerne var så gamle, at de anvendte et kommunikationssystem, der blev afskaffet lang tid

før sammenbruddet. Tilsyneladende derfor var de ikke ødelagte som al anden elektronik.

Da Jonah havde sat et par af radioerne i stand, var Høvdingen så tilfreds med resultatet, at Jonah blev inviteret til at spise sammen med ham. Senere samme aften blev han brutalt slået ned på vej hjem. Han var sikker på, at det var Greven, der stod bag, men krigsherren interesserede sig ikke for sammenhængen. I stedet sørgede han for, at Jonah fik en af de største golakker i lejren som livvagt. Jonah opkaldte ham efter hovedpersonen i en historie, han havde læst, mens han var hos Bogmand.

»Jeg har brug for en ny energicelle,« sagde Jonah og pegede på kassen i Atlas' arme. Han satte radioen fra sig på bordet. »Og det her apparat fungerer igen. Det var bare en transistor, der skulle skiftes. Er der flere, der skal repareres?« Han holdt sin stemme så neutral som muligt og vogtede opmærksomt på Greven.

Atlas gik ud igen og efterlod energicellen på gulvet. Han brød sig ikke om lukkede rum og stod sikkert lige uden for døren. Jonah vidste, at han bare skulle kalde, så ville den store golak komme ind, men noget i ham holdt igen. Det ville virke som et svaghedstegn, hvis han ikke turde være alene med Greven.

»Der er ikke flere celler, der er ladet op,« sagde Greven, og et arrogant smil gled over hans ansigt. »Desværre. De er alle sammen i brug til køretøjerne. De har førsteprioritet.« Han lænede sig frem, og Jonah var nødt til at møde hans blik, hvis han ikke ville fremstå som bange.

»Jeg håber, du har udtænkt en løsning på det, du sagde forleden aften? Høvdingen var meget begejstret for din nye idé.«

Jonah tilbageholdt et suk ved tanken om, at han endnu en gang havde bragt sig selv i problemer, fordi han ikke kunne holde sin mund. Radioerne havde givet Høvdingen den fordel, at han kunne aflytte de interne signaler fra De Tre Byer, der herskede over den frodige Trekant på Sletten. Samtidig kunne han og hans mænd kommunikere på en anden frekvens. Men hvis man nu kunne ødelægge de andres signaler, ville Høvdingen få en endnu større strategisk fordel, var Jonah kommet til at sige, og nu havde Høvdingen åbenbart taget ham på ordet.

»... ved daggry.« Grevens stemme var fuld af foragt. »Han forventer, at du fremlægger en brugbar plan. Jeg håber, du forstår, hvilken ære, det er for sådan en som dig!«

Jonah havde været så fanget i sine egne tanker, at han kun hørte de sidste ord, og han ærgrede sig over, at han havde været uopmærksom. Han havde brug for at vide præcist, hvad det var Høvdingen forventede af ham, men hvordan skulle han få Greven til at gentage det? Hvis han afslørede, at han ikke havde hørt efter, ville den anden bruge det imod ham på et senere tidspunkt. Det var han sikker på.

»Ære!« Han fnøs foragteligt gennem næsen og håbede, at den høje, sene mand ville bide på hans provokation.

Med en aggressiv bevægelse hev Greven den reparerede radio ned fra bordet og satte den over i en aflåst kiste, som kun han og Høvdingen havde nøgle til.

»Ja, ære er næppe noget, du kender til, Læser! Men vi andre, der nedstammer fra ædle slægter, ved, at uden æren er vi ikke længere mennesker.«

Greven mente selv, at han var efterkommer af en gammel adelsslægt, der for flere generationer siden havde ejet slotte og skove i det, der

nu var Det Døde Land. Selv om hans liv sikkert havde været lige så elendigt som alle andres, mente han, at hans fornemme afstamning gav ham en særstilling.

»Men hvad ved du om det? Som vores ven der ...« han nikkede ud mod Atlas, der nu tårnede sig op i døråbningen, »... behøver du bare mad, varme og søvn, så er du tilfreds.« Han rystede på hovedet. »Om jeg fatter, hvorfor Høvdingen vil tage dig med til mødet i morgen. Du har ingen sans for stridens storhed og glæden ved at dræbe. Fornemmelsen, når kniven glider ind og ...«

Jonah havde ikke lyst til at høre om Grevens bedrifter. Uanset hvor meget død og ødelæggelse han havde set omkring sig, siden han flygtede fra landsbyen, vænnede han sig aldrig til det. »Når du får en ledig energicelle, vil jeg gerne have den,« skyndte han sig at sige, da Greven tog en indånding. Uden at vente på svar forlod han Forsyningen og gik tilbage til sit lille hus.

Han havde ingen energicelle, men det passede ham udmærket at sidde i mørke, mens han overvejede, hvad han skulle gøre. Han hang tilsyneladende på sit uoverlagte udsagn om, at han kunne ødelægge De Tre Byers radiosignal, så han måtte hellere samle sig om at løse udfordringen. Han gennemgik systematisk den viden, han havde tilegnet sig om radioerne. Læsningen af manualerne og de mange eksperimenter, han havde været igennem for at få radioerne til at virke, ordnede sig for hans indre blik. Tilfreds mærkede han, hvordan han gled ind i den særlige tilstand, hvor han havde et klart overblik over, hvad han allerede vidste, samtidig med at hans sind strejfede rundt efter nye måder at kombinere det kendte på.

Det varede ikke længe, før han var helt opslugt af jagten på en

løsning. I princippet var der vel intet i vejen for, at han kunne bygge en slags støjsender, der kunne forstyrre de andres signaler. Byerne havde sandsynligvis ikke fantasi til at forestille sig, at en af de primitive krigsherrer havde udviklet radioteknologi på højde med dem selv. Derfor var de heller ikke på vagt i forhold til at afskærme deres egen bølgelængde. Spørgsmålet var, om han kunne bygge en sender, der var tilstrækkelig stærk til at forstyrre de andres signal.

»Atlas!« råbte han lavmælt og så golakkens skikkelse i silhuet i døren. »Du må skaffe mig noget lys.« Et øjeblik efter hørte han et protesterende udbrud udenfor, men snart efter rakte Atlas ham en lille solcellelygte.

»Det er altså min,« sagde en vred stemme på vej ind i huset. »Du kan købe den, men jeg skal enten have en rulle kobbertråd eller tre minisolceller for den, ellers ...« Jonah så ikke, hvem lygtens ejer var, for Atlas smed ham brutalt ud og stillede sig stor og bred i døråbningen.

Jonah fandt den lille sandtavle frem, som han benyttede til at skrive noter på. En flad bakke med tørt sand og en spids pind fungerede godt, selv om det skrevne hurtigt blev visket ud igen, når bakken blev rystet. Det vigtigste var at tegne bogstaverne og diagrammerne, så han ikke kun skulle have dem i hovedet, men også kunne huske dem igennem fornemmelsen i hånden.

Han satte den lille lygte fast, så den lyste ned på bakken. Den var magen til den, Elsa havde givet ham. Tanken om den lange ensomme rejse gennem bjergene og hvor bange han havde været, dukkede op, men han skød dem ubesværet til side for at koncentrere sig om opgaven. Pillerne virkede, som de skulle, tænkte han tilfreds og gav sig til at tegne et diagram.

Han trak linjer i sandet, der forbandt transistorer, kondensatorer, rør og energiforsyning. Så rystede han bakken og tegnede diagrammet igennem mange gange, indtil han fandt den rigtige måde at forbinde komponenterne. Uden for det lille vindue var det stadig mørkt. Mon han kunne nå at sove, inden han skulle mødes med Høvdingen ved daggry?

I det samme hørte han trampen udenfor, og et øjeblik efter trådte tre af Høvdingens hirdmænd ind ad hans dør. Atlas brummede bagved, men Jonah gav ham tegn til at holde sig i ro.

»Du skal med,« sagde Samson, der var en af de tre. Han grinede indforstået til Jonah. »Hun var god,« sagde han og lagde hånden over sine kønsorganer. Jonah forstod, at han hentydede til golakhunnen, og han fortrak ansigtet i en grimasse i et forsøg på at smile tilbage. Han havde ikke noget ønske om at lægge sig ud hverken med Samson eller nogen anden hirdmand. De var de største, bedst bevæbnede og mest brutale i hæren, og ingen satte sig ustraffet op imod dem.

Jonah blev ikke, som han havde regnet med, ført til det runde tårnværrelse, hvor Høvdingen som regel afholdt sit krigsråd. I stedet blev han sat ind i et pansret køretøj, der under stærk bevogtning blev kørt uden for det befæstede område. Der var ingen vinduer, så han kunne ikke se, hvor de kørte hen, men han kunne mærke, at de kørte ned ad bakkekammen, og snart efter atter opad gennem snoede sving.

Da han blev lukket ud, var himlen blevet lysere. Det var første gang, han var uden for lejrens palisader, efter at Høvdingen havde bortført ham, og han lod blikket glide hen over bakkerne, der gik gradvist over i de forrevne bjerge mod vest og nord. Et sted deroppe dybt inde mellem tinderne lå landsbyen.

Han vendte hurtigt blikket væk og så ud over den store slette, der fortsatte mod syd, så langt øjet rakte. Det flade land var dækket af tyk morgentåge, men han kunne svagt ane den store flods snoninger langs bjergmassivet mod syd. Floden var grænsen til Det Døde Land, havde Bogmand sagt. Han kneb øjnene sammen for bedre at kunne se den uskarpe kontur af De Tre Byer. Kun det øverste af Kuben, Pyramiden og Sneglehuset stak op over disen. Det høje hegn om Trekanten kunne han ikke se.

Solen nåede op over tågen og farvede den rosa. En jublende række af toner formede sig uvilkårligt i hans hoved og bredte sig ud i akkorder og harmoniseringer, før han nåede at gribe ind. Svimmel tog han sig til hovedet. Som han havde frygtet, blev den indre musik med det samme overdøvet af billeder fra fortiden. Erindringen om metalpibernes klagende toner, da Mik brændte orglet på bålet, lagde sig tungt omkring brystet på ham og fik ham til at snappe efter vejret. En voldsom sammentrækning i mavesækken bragte smagen af bitter galde op i hans mund.

»Hvad er der med dig, Læser? Er du syg?« Samsons brutale rusken trak ham tilbage. Han nikkede svagt til hirdmanden, mens han kæmpede for at holde sit maveindhold nede. Han skulle have taget sine piller med, tænkte han, mens han indædt samlede sig om at flytte sit fokus til den cirkel af sværtbevæbnede mænd, som han blev ført hen imod. Indenfor i rundkredsen sad fire krigsherrer, hvoraf Høvdingen var den ene. Bag ved hver af de magtfulde mænd stod en tæt gruppe af krigere.

»Hvad venter vi på? Hvis du har lagt en fælde for os, Høvding, slipper du ikke godt fra det,« sagde en af de andre tre og rejste sig. Hans

næse var skåret op, så den mere lignede en tryne, og Jonah regnede ud, at det måtte være Svinet.

Den tredje deltager, der var så stor, at han næsten overgik sine egne hirdmænd, rejste sig i stolen og snerrede: »Sæt dig, Svin. Du gør mændene nervøse.« Han nikkede bagud mod sine folk. Alle fire grupper afsikrede deres våben.

»Få dine mænd under kontrol, Cæsar,« skar Høvdingen igennem og gav sine egne folk tegn til at slappe af. »Jeg har noget, jeg gerne vil drøfte med jer.« Han kiggede sig betydningsfuldt omkring og kastede sit lange, fjerprydede hår bagud, før han fortsatte: »De Tre Byer har alle fordelene i forhold til os, fordi de kan samarbejde. Hvis vi vil have del i deres rigdom og sikkerhed, er vi nødt til at gøre det samme.«

Svinet satte sig ned med armene over kors. Jonah forsøgte at lade være med at stirre på ham, men det var svært. Han var så vansiret, at man kunne blive i tvivl, om han i virkeligheden var et menneske.

»Jeg har samlet jer for at planlægge, hvordan det bliver os, der kommer til at herske over Sletten.« Høvdingen lænede sig tilbage og lod ordene stå et øjeblik. »Hvis vi erobrer By 19 og dermed våbenfabrikkerne, vil vi i løbet af ret kort tid også kunne indtage de to andre og på den måde få adgang til den teknologi, de behersker.«

»God idé, Høvding, men umulig,« sagde den fjerde af krigsherrerne med skinger stemme. Han var ikke ret stor, men havde tilsyneladende de mest muskuløse mænd med af dem alle. Jonah overvejede, hvem det kunne være, og blev enig med sig selv om, at det måtte være ham, han havde hørt omtalt som Kællingen. »Ingen kan nærme sig By 19. Det er den bedst bevogtede. På alle højedragene omkring byen sidder spejdere, der er i radiokontakt med hinanden.«

»Sandt nok, men hvis de ikke kan snakke sammen, kan de heller ikke advare Byerne,« svarede Høvdingen.

Svinet grinede, og lyden fik Jonah til at tænke på grisene i landsbyen, når de sloges om at komme til truget. Den grimme mand slog ud med armene: »Ja, ja, så siger vi det, og det næste, du siger, er vel, at du har fundet ud af, hvordan man får de gamle udbrændte bombeffly på vingerne.«

»Før Læseren herhen,« smældede Høvdingens stemme, og han pegede hen mod den eneste ledige stol i cirklen. Den var placeret lige foran Greven, der stod ved siden af Høvdingen. Da Jonah blev presset ned i sædet, bildte han sig ind, at han kunne høre den næstkommanderende skære tænder over den uhørte ære, der tilfaldt ham.

Bare hans kaldenavn fik de tre andre til at springe op, og Høvdingen skyndte sig at forklare, hvordan han havde fået fat i Jonah.

»Rygterne er altså sande! Du har din egen Læser.« Kællingens skingrende stemme lød vantro.

Cæsar rettede sig op i sin fulde højde. »Så forstår jeg bedre, hvorfor det går dig så godt.« Han støttede den ene hånd på

knæet og lænede sig fremover. »Hvad skal du have for ham? Sig din pris.«

»Det kan du godt glemme alt om,« svarede Høvdingen. »Han er ikke til salg.«

»Hvordan ved vi, at du ikke narrer os? Enhver kan jo lade, som om han læser. Hvordan skal vi kunne afgøre, om det er sandt?« Svinet havde sat sig helt ude på kanten af stolen, og det var tydeligt, at han virkelig skulle beherske sig for at blive siddende.

»Hvis nogen af jer har et stykke papir eller en bog, hvor I kender teksten, kan I jo lade ham prøve.«

Cæsar nikkede og kiggede opfordrende på de to andre. Et øjeblik efter viftede Kællingen med et stykke papir. »Det her købte jeg af Bogmand for nylig. Han sagde, at det var nogle særlig kraftfulde ord, der stod på det. Jeg fik ham til at læse det så mange gange, at jeg kan huske det udenad. Lad din Læser prøve.«

Oplysningen om, at Bogmand stadig var i live, gjorde Jonah glad, men han fik ikke tid til at dvæle mange sekunder ved tanken, før Kællingen stak det krøllede stykke papir op i ansigtet på ham. Det øverste var helt ulæseligt, fordi papiret havde været foldet så mange gange. Bogmand havde skabt sig en indbringende forretning ved at bilde de uoplyste krigere ind, at de skrevne ord havde en særlig magi. Da han forklarede det til Jonah, havde han sagt, at det sådan set var sandt, for hvis man kunne forstå, hvad man læste, kunne man tilegne sig den form for viden, der gav magt.

...se Kjendsgjerninger syntes, som det vil sees i dette Værks sidste Kapitler, at kaste noget Lys over Arternes Oprindelse, dette Mysteriernes Mysterie, som en af vore største Filosofer har kaldt det...

»Det er nok!« Kællingen afbrød Jonahs læsning og så sig mistroisk omkring. Han havde ikke tænkt sig at dele alle de dyrebare ord med de andre.

Jonah genkendte teksten som en, Bogmand havde vist ham, men han kunne ikke huske, fra hvilken bog den kom.

»Nå, og hvad skal vi så bruge sådan en som ham til?« Svinet så nedladende på Jonah. »Ord er muligvis magiske, men så vidt jeg ved, er der endnu ikke nogen, der har vundet en kamp ved hjælp af dem.«

»Åh, men det er, fordi du ikke fatter, hvad viden kan gøre.« Høvdingen lagde hovedet på skrå og sagde sukkersødt. »For eksempel kan man bruge ord til at finde ud af, hvad der skal til for at ødelægge brugbar landbrugsjord.«

Svinets knoer lyste hvidt, da han knugede dem om armlænet for ikke at rejse sig, men han sagde ikke noget.

»Det er meget godt,« brød Cæsar ind. »Men det giver ikke nogen mening at ødelægge jorden i Trekanten for at udsulte De Tre Byer. Det vil også ramme os selv, for hvad skal vi så leve af?«

»Hvorfor hører du ikke bare efter i stedet for at afbryde?« bed Høvdingen tilbage. Jonah kunne næsten fysisk mærke, hvordan den store mand ved siden af ham spændte alle muskler for at være klar til at kæmpe, hvis det skulle blive nødvendigt.

»Jamen, så sig da, hvad din plan er?« skingrede Kællingen og sprang op. Igen fik det alle mændene til at trække deres våben. Denne gang var det Greven, der lagde sig imellem.

»Mine herrer, udvis dog et mindstemål af civilisation. Vi er mennesker, ikke golakker og mutanter! Hvis Høvdingen tillader, vil jeg fremlægge strategien.« Han så på Høvdingen, der nikkede.

»Hvad gør, at De Tre Byer indtil nu har været uindtagelige for os alle sammen?« spurgte Greven og kiggede ud over forsamlingen.

»Deres forbandede radioer,« brølede Cæsar.

»Netop!« Greven nikkede. »Og hvis de ikke virkede, hvad så?«

»Så var det kun et spørgsmål om at have mænd nok og angribe dem fra flere sider samtidig.« Kællingen havde igen ivrigt rejst sig op, men denne gang var der ikke nogen, der reagerede.

»Sandt nok,« fortsatte Greven. »Og vi kan gøre deres radioer ubrugelige, ikke sandt, Læser.«

Han vendte sig opfordrende mod Jonah, der mærkede de mange blikke på sig.

»Jo, i løbet af kort tid kan jeg konstruere et apparat, der kan ødelægge deres radiosignaler.« Han undrede sig over, hvor sikker han lød, og først derefter bemærkede han den tunge stilhed, der fulgte hans ord. Den var så tyk, at man næsten kunne skære i den. Det eneste, der brød den, var en sagte hvisken fra morgenbrisen.

»Hvad mener han med det?« kvækkede Svinet til sidst.

Cæsar rejste sig så brat, at stolen væltede bag ham. Han pegede på Jonah med en dirrende finger: »Siger du, at I har radioer, der virker?«

Høvdingen nikkede. Han så virkelig tilfreds ud. »Ja, det har vi haft de sidste mange måneder.« Han rejste sig og lagde besiddende hånden på Jonahs skulder. »Det er sådan noget, man kan bruge en Læser til.«

»Bogmand har da aldrig lavet radioer.« Svinet rejste sig langsomt og lagde mistroisk armene over kors. »Det er vel ikke sådan, at du er ved at føre os i en fælde? Er du blevet købt af Byerne?«

De to andre krigsherrer så hurtigt på hinanden, og Kælling var straks på banen. »Du husker, hvordan det gik Englen?« hvinede han og hentydede til en krigsherre, der vistnok var gået i forbund med Byerne. Kort efter fandt man ham med halsen skåret over. Om det var hans rivaler eller nogen fra Byerne, der havde gjort det, var der ingen, der vidste.

Alle fire krigsherrer stod nu op. Bag dem gjorde deres mænd klar til kamp, men Høvdingen rakte afværgende hånden i vejret og lo larmende. »Bogmand er god nok til at læse, men min Læser kan

mere end det. Jeg har ikke brug for Byerne.« Han stillede sig ind foran Jonah. »Men I skal ikke få gode ideer. Læseren er min, og det bliver han ved med at være. I skulle hellere være taknemmelige over, at jeg overhovedet har inviteret jer med i min plan.« Han trak beklagende på skuldrene. »Desværre har jeg ikke mænd nok til selv at angribe By 19, selv om jeg har modtaget en del tilløbere de sidste par måneder.«

Jonah kunne ikke se ham, men han kunne høre på hans stemme, at han smilede tilfreds. »Hos mig er der mad nok.«

»Hvilke betingelser stiller du?« Cæsar var den første til at sætte sig igen, og de andre to fulgte tøvende efter. Høvdingen blev stående.

Nu begyndte en længere forhandling om, hvordan de skulle planlægge angrebet, og efter hvilke regler byttet skulle fordeles. Jonah hørte ikke efter. I stedet samlede han tanker om den nye sender.

KAPITEL 2

I stedet for at sove, da de kom tilbage til lejren, gav han sig til at finde de rette komponenter. Ved aftenstide havde han fået samlet de dele, han havde brug for til at lave en prøvemodel. Nu manglede han bare en energicelle, så han kunne komme i gang med at lodde og montere. Træt efter ikke at have sovet i halvandet døgn lagde han sig, men havde knap nok lukket øjnene, før Atlas hev ham op med besked om, at Høvdingen ville se ham.

»Du gør mig ære, Læser,« snøvlede den berusede krigsherre. Jonah beherskede sig og lod være med at se over på Greven, der sad med korslagte arme. Han var nok ikke enig med Høvdingen, tænkte han.

»Jeg er næsten færdig med støjsenderen,« skyndte Jonah sig at sige.

»En ny tid er på vej!« sagde Høvdingen og rejste sig. »Med din begavelse og min styrke vil det ikke vare længe, før magten over De Tre Byer er vores.«

Den muskuløse mand lagde armen om Jonahs skuldre og lænede sig ind over ham. Jonah måtte spænde i hele kroppen for at bære den tunge vægt.

»Drik på vores sejr,« sagde Høvdingen og pressede sin egen forgyldte

kop imod Jonahs læber. Han tog en slurk og lod væsken rotere i munden, før han sank. Han ville gerne være sikker på, at det kun var alkohol og ikke stærkere stoffer.

»Undervurder ikke dine rivaler, min herre,« sagde Greven. Jonah så hurtigt på ham. Han så meget klar ud i blikket, selv om han lød beruset. Formodentlig holdt han sig mere tilbage, end det umiddelbart så ud til. I hvert fald var han hurtig til at flytte hovedet, da Høvdingen slap Jonah og slog ud efter ham.

»Du skal ikke belære mig,« brølede han. »Ingen af de tre andre kan måle sig med mig. Jeg har langt flere mænd end dem, og de vil til hver en tid være loyale over for mig.« Han rettede sig op og greb et stort, nybagt brød. »I hvert fald så længe vi har nok af det her. Så god mad får de ikke hos nogen af de andre.« Lige så pludseligt, som han havde hidset sig op, lige så hurtigt faldt han til ro igen. »Og det skyldes din visdom, Greve. Det var dig, der regnede ud, at hvis vi havde mere mad end de andre, ville vi få flere krigere.« Han lo højt og dunkede den anden mand hårdt i ryggen, før han fortsatte: »Det er på den måde, jeg skiller mig ud fra de andre tre. Jeg er klogere. Jeg forstår at omgive mig med de rigtige rådgivere.« Han lagde armene om skuldrene på Jonah og Greven og knugede de to mænd ind mod den hårde skudsikre vest, han altid bar. »Og jo mere I hader hinanden, jo mere sikker er jeg på at beholde magten,« grinede han, da han slap dem igen.

Han gav signal til en hirdmand. »Hent nogle hunner til os!«

Jonah benyttede sig af chancen og sagde hurtigt: »Der ligger et stort arbejde foran mig, og jeg kan næsten ikke vente med at komme i gang med at prøve modellen af. Det kræver selvfølgelig, at jeg får adgang til energiceller. Uden strøm går det ikke. Støjsenderen kommer til at

kræve betydelig mere energi end de andre radioer.« Han så direkte på Greven. »Men det er selvfølgelig en prioriteringssag,« kunne han ikke lade være med at tilføje.

»Læseren bryder sig vist ikke om kvinder,« sagde Greven med et hånligt smil. »Eller måske er han bare ikke menneskelig?«

Høvdingen grinede sjofelt, og Jonah fortrød, at han havde udfordret sin modstander med sin sidste bemærkning. Det var sandt, at han ikke brød sig om lejrens hunner, og slet ikke om de apatiske væsner, som krigsherren havde i sit private harem. De andre gange var det lykkedes ham at forsvinde, uden Høvdingen havde opdaget det, men Greven havde åbenbart holdt øje med ham. Hans anklage, om at Jonah ikke var menneskelig, kunne være ret alvorlig, for hierarkiet i lejren var tydeligt for enhver. Golakker og andre mutanter rangerede allerlavest, og det ville være meget nedværdigende for Høvdingen, hvis hans rådgiver viste sig at være ikke-menneskelig.

Jonah tog sig voldsomt sammen for ikke at svare spydigt. Det ville bare give Greven anledning til at optrappe angrebet. Samtidig pressede tvivlen om hans egen oprindelse sig på. Samtalen i krypten mellem Ezra, Pjotr og Lea, hvor de havde talt om ham, genlød for hans ører. *Og vi vidste, at det ville blive en udfordring med den genkode, han har med sig,* havde Ezra sagt. Han kæmpede en hård kamp for at holde erindringen på afstand. Hvis han ikke var et menneske, hvad var han så?

Han anstrengte sig for at samle sig om nutiden. Greven var på krigsstien og han var nødt til at være klar i hovedet for ikke at blive overrumplet. Han skulle have taget sine piller, men arbejdet havde fyldt så meget, siden han kom tilbage, at han havde glemt det.

»Jeg er sikker på, at Høvdingen har forståelse for, at jeg gerne vil videre med min opgave,« sagde han og forsøgte at lyde ydmyg.

»Du må da have drifter som andre mænd,« sagde Høvdingen og overhørte Jonahs forsøg på at vende tilbage til spørgsmålet om energicellen. »Eller har Greven ret: Du er slet ikke et menneske?« Han lo larmende af sin egen bemærkning og kneb samtidig Jonah i overarmene. »Der er ikke meget krop i dig. Måske skulle du have noget hirdføde, så du kan få nogle muskler.«

»Det ville være en dårlig forretning for dig,« indskød Jonah hurtigt, mens han prøvede på ikke at ømme sig over Høvdingens hårdhændede greb. »Du ved jo lige så godt som jeg, hvad de store muskler koster. Muskeløse kroppe har du nok af. Velfungerende hjerner er det småt med.«

Høvdingens latter forstummede. Han så pludselig mistroisk på Jonah, der endnu en gang fortrød, at han ikke kunne styre sin tunge.

»Hvad mener du med det? Siger du, at jeg ikke har nogen forstand?«

»Nej, naturligvis ikke,« skyndte Jonah sig at sige. »Det er dine hirdkrigere, jeg snakker om. Men de skal jo heller ikke tænke selv. De skal netop gøre, som du siger.«

Høvdingen nikkede og viftede med hånden. »Du har ret. Jeg tog dig fra Bogmand, fordi du har hjerne og kan bruge den. Hvis du hellere vil sidde og fedte med dine modeller frem for at more dig, har du min tilladelse.« Han bøjede nådigt hovedet, og Jonah bukkede uvilkårligt, før han skyndte sig over mod døren.

Da han kom udenfor, mærkede han, at han var mere beruset, end han havde regnet med. Måske havde der alligevel været andet i Høvdingens bæger end alkohol. Det svimlede for ham, og han var glad

for at mærke Atlas' faste greb om sin overarm.

Kort før de nåede hans hus, hev golakken ham ind mellem to skure for at beskytte ham. I smøgen, som de lige havde forladt, udviklede et større slagsmål sig med lynets hast. Drukne krigere af alle slags og forslæde kvindelige væsner hylede og skreg, mens de slog på den, der var nærmest.

Et pludseligt fast greb i hans højre hånd fik Jonah til at kigge ned i mørket mellem de ødelagte huse. Den gravide hun, som han havde set dagen før, sad på hug lige ved siden af ham. Det var hende, der havde taget hans hånd. I det svage lys fra en fakkellamp i gården bag dem, så han, at hun var ved at føde. Hendes ansigt var udtryksløst, men muskelsammentrækningerne bølgede ned over den enorme mave, og på hendes knugende greb mærkede han, at hun havde smerter. Atlas opdagede hende også og sparkede til hende.

»Lad hende være,« hvædede Jonah mere vredt, end han havde tænkt sig. Den store golak stirrede undrende på ham, men Jonah gav ham hidsigt tegn til at træde et skridt tilbage. Hunnens blik brændte sig fast i hans, og han kunne følge veernes styrke i den måde, hun klemte om hans hånd. Det tog forbløffende kort tid, før en slimet, blodig klump gled ud mellem hendes ben. Et øjeblik efter kom moderkagen. Hunnen slap grebet i Jonahs hånd og rejste sig. Hun bøjede sig ned over den nyfødte og løftede den lille op. Forvirret stirrede hun på barnet, hvis hoved dinglede leddeløst til siden. Så vendte hun sig mod Jonah og pressede ungen ind mod hans bryst. Uden at sikre sig at han havde fat, slap hun, og Jonah greb instinktivt ud efter spædbarnet, så det ikke faldt. Golakhunnen blottede tænderne som et slags smil og forsvandt så ud i slagsmålet.

Den lille lå helt stille i Jonahs arme. Han huskede fornemmelsen fra dengang, han sad med Mik og Sings lille dreng, men der var alligevel noget, der var meget anderledes. Det her spædbarn bevægede sig ikke, og pludselig gik det op for ham, at det slet ikke var i live. Afsky og nysgerrighed kæmpede inden i ham, da Atlas brummende greb ud efter den slimede klump for at tage den fra ham, så de kunne komme hjem.

»Vent lidt,« sagde han og holdt den ene hånd afværgende frem. Den store golak skar tænder. Han var helt tydeligt ved at miste tålmodigheden, men Jonah måtte lige se nøjere på barnet. Han gik et par skridt nærmere ud mod faklen i gården bag ved husene, og da lyset faldt på spædbarnet, kunne han ikke holde et udråb tilbage. Det dødfødte barn lignede fuldstændig et menneske. Hvordan kunne en golakhun få et barn, der slet ikke lignede hende selv? Det svimlede for ham ved tanken om, at Maddies barn måske havde været lige så menneskeligt som det, han sad med nu. Tanken var overvældende, og han kunne ikke på nogen måde holde den på afstand. Billeder fra fortiden væltede lammende ind over ham, og han var taknemmelig, da Atlas trak ham tilbage til nutiden ved irriteret at hive det døde barn ud af hans favn.

Som en søvngænger lod Jonah sig føre hen bag de faldefærdige røner uden om slagsmålet, der stadig bølgede frem og tilbage i smøgerne. Atlas førte ham sikkert hjem og pressede ham ned i en stol, før han genoptog sin vagt uden for huset. En iskold gysen gennemrystede Jonahs krop, og han kæmpede indædt for at få kontrol over sine tanker igen. Billederne af den døde Maddie på spisebordet ville ikke gå væk. Han blev ved med at se hende for sig: den sagte bølgen af hendes mave-

skind og Angela, der sagde, at golakfostre fortsatte med at spise af deres mødre, også efter at de var døde. Han kæmpede sig op af stolen og hen til hylden over bordet. Med rystende hænder hældte han de sidste grønne piller ud i sin hånd og slugte dem uden noget at drikke.

Udenfor hørte han den store golak brumme ophidset over for nogle mandsstemmer, der hævdede sig vredt. Et øjeblik efter dukkede Greven op inde i hans hus. Han havde en frisk energicelle under den ene arm.

»Du har fået førsteprioritet,« sagde Greven syrligt og satte cellen til, så lampen over arbejdsbordet blev tændt. Jonah måtte knibe øjnene sammen et øjeblik for at vænne sig til det skarpe lys. Greven stillede to mindre celler på bordet, mens hans blik flakkede hid og did, som om han forsøgte at indprente sig alt, hvad han så. Især hang hans blik længe ved den tegnede model på sandbakken og de mange komponenter, som Jonah havde fundet frem.

»Måske burde du lære nogle andre op, så det ikke kun er dig, der kan bygge og reparere radioerne,« sagde Greven i et usædvanlig venligt tonefald.

»Det er rimeligt svært at forstå principperne.« Jonah forsøgte at svare høfligt, selv om han havde mest lyst til at sige, at han udmærket vidste, hvad den anden var ude på. Hvis han gav sin viden videre, ville han selv blive overflødig. Greven havde flere gange foreslået Høvdingen, at Jonah lærte læsekunsten fra sig, men krigsherren havde afvist det. Jonah havde en fornemmelse af, at Høvdingen var bange for, at han ikke selv ville kunne lære det. Den skam ville han nok ikke udsætte sig for. Hans officielle begrundelse var imidlertid noget anderledes. Der var ikke nogen grund til at give den slags muligheder til folk, der

kunne tænkes at ville udfordre hans position som leder, havde han sagt og klasket Jonah hårdt i ryggen. »Det gælder ikke dig. Du er en svækling,« havde han tilføjet, mens han lo larmende.

»Man behøver måske ikke at forstå sammenhængen for at kunne lave det,« brød Greven tavsheden. »Du kunne få et par mænd til at arbejde under dit opsyn.«

»Det ville måske være et job for dig?« Så snart han havde sagt det, vidste han, at det var en fejl. Grevens ansigt fortrak sig i vrede, og han hvislede: »Hvor vover du! Jeg finder mig ikke i at blive hånet, og slet ikke af sådan en golak som dig. Tror du ikke, jeg ved besked? Du er ikke et menneske, selv om du ser sådan ud. Med den viden, du har, må du være en af By 21's manipulationer. Ingen uden for Byerne har adgang til det, som du kender til.« Han gik helt hen til Jonah og trak hans hånd op i lyset. Grevens voldsomhed i kamp var kendt, og Jonah havde ikke lyst til at udfordre ham yderligere. Han lod derfor Greven undersøge huden mellem hans tommel- og pegefingre på højre hånd. Alle golakker fra Byernes yngeltanke havde et nummer præget i huden på det sted.

»Mig snyder du ikke. Jeg holder øje med dig.« Greven lod ærgerligt Jonahs hånd falde og fortsatte: »Den dag, hvor du ikke længere gør nytte for Høvdingen, ryger du i Dumpen sammen med resten af rosset. Jeg skal med den største fornøjelse sætte din hjerne på samme niveau som de andre dernede. Det kræver formodentlig ikke andet end et hårdt slag det rigtige sted.«

I stilheden, der fulgte, voksede anspændtheden mellem dem. I et glimt indså Jonah, at sådan ville resten af hans liv komme til at forme sig. Han ville aldrig kunne føle sig sikker. Død og ødelæggelse ville altid

hænge over hans hoved. Lige i dette nu, hvor han forstod, at der ikke var noget sted, han kunne søge tilflugt, sprængte billedet af landsbyens rolige tilværelse sig vej ind i hans sind. Hvis han havde tilpasset sig det simple liv sammen med dem, der kaldte sig hans familie, havde han ikke behøvet at kæmpe for at overleve hele tiden. Hvor var det i grunden lidt, de havde bedt ham om!

Han så kort op på Greven, der stod med armene over kors og stirrede hadefuldt på ham.

»Lad det være op til Høvdingen,« mumlede Jonah træt og håbede bare på, at han snart kunne forsvinde ind i pillernes tåge. Han lovede sig selv, at i samme øjeblik han igen var alene, ville han gå i seng. Det var to døgn siden, han havde sovet, og han havde det, som om hans krop var gennemsigtig. Greven snøftede foragtligt og gik ud, og Jonah nærmest kravlede over til sin briks og krøb ned under tæppet.

Det var langt op ad dagen, da han vågnede. Han følte sig udhvilet. For en gangs skyld havde han ikke haft mareridt. Det gode vejr dagen før var afløst af en grå, trøstesløs himmel, og vinden peb igen om hushjørnerne. Han tog tæppet om skuldrene og satte sig hen til arbejdsbordet.

De følgende dage foretog han sig ikke andet end at lodde, skrue, teste, splitte det hele ad og sætte det sammen igen på en lidt anden måde efter endnu en gang at have læst i de lasede gamle manualer. Selv om han havde arbejdet diagrammet igennem mange gange, var der alligevel meget, der ikke fungerede, som han troede, når han først fik sat det sammen. Det generede ham ikke at arbejde på den måde. Tværtimod. Jo flere udfordringer der var, des mere glemte han sig selv i sin iver efter at løse opgaven.

Endelig, sidst på eftermiddagen den tredje dag, var han klar til at prøve støjsenderen af. Han fik Atlas til at bære de ekstra energiceller, som Greven havde givet ham, mens han selv tog den nye radiosender. Den var en smule tungere end de andre apparater. De nåede hurtigt op til Forsyningen, hvor Greven var ved at sætte en mængde forskellige piller på hylderne. Det var en del af rovet fra sidste togt. Jonah huskede, at han skulle have nogle flere af de grønne, men før han nåede at bede om en ny pakning, sagde Greven koldt: »Jeg går ud fra, at du er færdig med det nye apparat. Høvdingen er utålmodig. De tre andre har krævet et møde allerede i morgen, og det vil vanære ham, hvis hans plan ikke virker. Så vil jeg nødtigt være dig.«

»Jeg skal netop til at prøve den af,« svarede Jonah og beherskede sin irritation over den andens bydende stemme. »Jeg har brug for to radioer og to mand, der kan hjælpe mig.« Grevens fjendtlighed følte nærmest fysisk, da han knaldede to apparater ned i bordet.

»Enøje og Tøfinger, kom her.« Grevens stemme var skarp, og et øjeblik efter stod de to mænd, som havde jagtet golakhunnen nogle dage før, foran ham.

»I skal hjælpe Læseren med et nyt apparat.«

Nu huskede Jonah, hvor han havde set dem før. De havde været blandt de mænd, han havde lært op, så de kunne betjene radioerne i felten.

Greven vendte sig om og gik hurtigt ud af en dør i den anden ende af rummet. Jonah så eftertænksomt på de to mænd, der begge stirrede mistroisk tilbage. Han undertrykte et suk og bad dem om at tage hver sin radiosender over skulderen og følge med.

Han placerede Enøje oppe på den befæstede mur, der omkransede lejren og den sammenfaldne borg. Tofinger tog han med ned mod affaldssorteringen, der lå så langt væk, som man kunne komme fra Høvdingens hovedkvarter. Manden protesterede, da det gik op for ham, hvor Jonah ville placere ham. Han ville ikke stå alene i det farlige område nede ved Dumpen, sagde han tvært og tilføjede, at han i øvrigt ikke kunne huske, hvordan man brugte radiosenderen. Jonah opgav at diskutere med ham og lod ham i stedet sidde uden for det udskænkingssted, der lå længst fra det sted, hvor Enøje var placeret. Igen og igen gennemgik han med Tofinger, hvilken knap han skulle trykke på, når signalet fra Enøje gik igennem, og til sidst virkede det, som om han forstod det. Han tog hovedtelefonerne på, og Jonah kunne høre på hans svar, at hans og Enøjes samtale handlede om, hvordan de havde mishandlet golakhunnen. Jonah skyndte sig væk.

Mens han riggede støjsenderen til på en åben plads nogenlunde midt imellem de to radioer, kunne han ikke lade være med at tænke på, om det var den hårde medfart, hun havde fået, der havde slået fosteret ihjel. Han trak den lange antenne ud, og derefter satte han de to energiceller til. Heldigvis fik arbejdet ham hurtigt til at glemme de ubehagelige tanker, og han skubbede bøjlen med fiberskiverne op om ørerne og trykkede på knappen. Da han fandt den rigtige frekvens, var Enøje og Tofinger stadig i gang med samme emne, og Jonah skruede med fornøjelse op for styrken i senderen, så den fik radioernes signal til at forsvinde i støj og hyl. Han løftede blikket mod Enøje og så, at han som aftalt viftede med en klud.

Det virkede! Han klappede begejstret apparatet og dæmpede støjen,

så de to andre igen kunne tale sammen. Efter et kort øjeblik skruede han atter styrken i vejret og så Enøje vifte oppe på muren.

Jonah kiggede sig omkring. Rundt om ham gik lejrens liv videre. Krigere var i gang med at ordne deres våben. Lidt længere borte sad en større flok hunner samlet om et eller andet. Han kunne høre deres hvinende stemmer. På den åbne plads ved siden af ham var en drukken flok begyndt at råbe af hinanden.

Ingen her vidste, at han netop havde udviklet et nyt apparat, der kunne ændre historiens gang. Han rettede ryggen. De Tre Byer herskede over Sletten, fordi de havde en mere udviklet teknologi end krigsherrerne, men på grund af hans opfindelse ville det ændre sig. En berusende sejrsfølelse strømmede gennem ham, og han havde lyst til at råbe det ud over hele lejren, men ingen ville kunne forstå hans stolthed. Han var den eneste, der kunne fatte, hvordan støjsenderen virkede, og hvilken betydning den ville få.

Atlas, der som altid fulgte ham som en skygge, afbrød hans tanker ved brummende at gøre ham opmærksom på det stadigt mere højroastede selskab på pladsen. Han pegede spørgende på støjsenderen, og da Jonah havde pakket apparatet sammen, skyndte golakken på ham, så de kunne komme væk, inden striden mellem svirebrødrene udviklede sig.

Da han kom tilbage til depotet med radioerne og de to mænd, fik han besked om at melde sig hos Høvdingen med det samme. Han skulle tage støjsenderen med. Da han kom op i det runde tårnværelse, var Greven der også. Han sad tilbagelænet i en stol med fingerspidserne nonchalant presset mod hinanden.

»Er du færdig med din opfindelse? Svinet, Kællingen og Cæsar har

sendt bud. Hvis vi ikke i morgen kan vise dem noget, der virker, er de ikke med.« Høvdingen så mistroisk på ham. »Hvis du svigter mig, vil du komme til at fortryde det.«

»Den virker. Jeg har netop testet den.« Jonah kunne ikke holde et triumferende smil tilbage.

»Jeg vil selv prøve den.« Høvdingen smilede uventet og afslørede sin hullede tandrække. »Som Greven siger, er det jo os, der skal vise de andre, hvordan det virker.«

»Naturligvis,« sagde Jonah og løftede støjsenderen op på bordet. Et eller andet i ham protesterede, og det gik op for ham, at han havde regnet med, at det var ham, der skulle betjene apparatet. Radioerne havde han ikke haft noget problem med at lade andre lære at bruge, men med støjsenderen var det noget andet. »Men Atlas har energicellerne. Jeg bliver lige nødt til at...« sagde han for at give sig selv lidt mere tid til at lægge en strategi.

Greven lagde hovedet på skrå og sagde kattevenligt: »Vi sender en mand ned efter dem. Begynd du bare med at vise os, hvordan den virker.«

Jonah vendte sig mod krigsherren. »Det er et uhyre magtfuldt våben. Ikke alene kan den ødelægge signalerne for de andre, men den er også meget kraftigere end de andre sendere, vi har. Den kan sende over en langt større afstand. Har du overvejet, hvor mange der skal have adgang til viden om, hvordan den virker?«

Mere tydeligt kunne han ikke sige til Høvdingen, at Greven måske ikke skulle indvies i støjsenderens muligheder. Den store mand svingede vredt sit lange hår tilbage og trådte et skridt nærmere til Jonah.

»Påstår du, at min nærmeste medarbejder ikke er loyal over for

mig?» knurrede han og blottede tænderne, som om han var en golak.

Jonah sank, men huskede så på Bogmand og hans udsagn om, at ingen ville slå en læser ihjel. Han fastholdt Høvdingens blik og sagde: »Nej, det siger jeg ikke, men støjsenderen kan jo lige så godt bruges til at ødelægge dine egne radiosignaler. Derfor skal du overveje, hvem der skal have at vide, hvordan man bruger den.«

»Så du mener, at jeg ikke har forstand nok til at udvælge mine folk?« Høvdingen greb fat i Jonahs trøje og løftede ham op foran sig, som om han var en hundehvalp.

Jonah rystede på hovedet, men havde svært ved at tale, så længe den store mand holdt ham dinglede op i luften.

»Du skulle hellere sætte pris på hans advarsel,« brød Greven ind. Høvdingen slap overrasket Jonah og vendte sig mod sin næstkommanderende. »Men du sagde jo ...«

»Ja, jeg sagde nøjagtig det samme som Læseren: Du skal være varsom med, hvem der får del i dine oplysninger.« Greven værdigede ikke Jonah et blik, men så på Høvdingen, mens han snakkede videre: »Netop derfor er det vigtigt, at Læseren kun viser dig og mig, hvordan hans nye apparat virker.« Han holdt en kort pause og fortsatte så med stor vægt på hvert ord: »Det er kun os to, der må vide det. Ingen andre i lejren må kende til det.«

Det løb Jonah koldt ned ad ryggen. Var det hans dødsdom?

»Dig og mig og Læseren,« korrigerede Høvdingen. »Uden ham går det ikke. Hvad nu hvis nogle af apparaterne går i stykker?«

Jonah kastede et hurtigt blik på Greven, der tvært trak på skuldrene.

»Vi vil prøve den rigtigt,« sagde Høvdingen med et grin. Han klaskede Jonah mellem skulderbladene, så han var ved at miste fodfæstet.

Nu gentog Jonah forsøget fra før, bortset fra at det var Høvdingen, der stod på muren, og Greven, der opholdt sig i området omkring udkækningsstedet. Han var nødt til at forklare arbejdsgangen flere gange over radioen, før Høvdingen forstod, hvordan han skulle gøre. Greven var væsentlig hurtigere til at finde ud af det. Bagefter var Høvdingen yderst tilfreds, og han spurgte, hvordan han bedst kunne belønne Jonah.

Hans første indskydelse var at bede om at komme med, når de skulle bruge støjsenderen for alvor, men det opgav han hurtigt. Greven ville aldrig tillade det, og der var masser af gode grunde til at afvise hans ønske. I stedet bad han om lov til bare en enkelt gang at deltage i de tilbagevendende ture til et af de mange små grænsemarker ved den store flod.

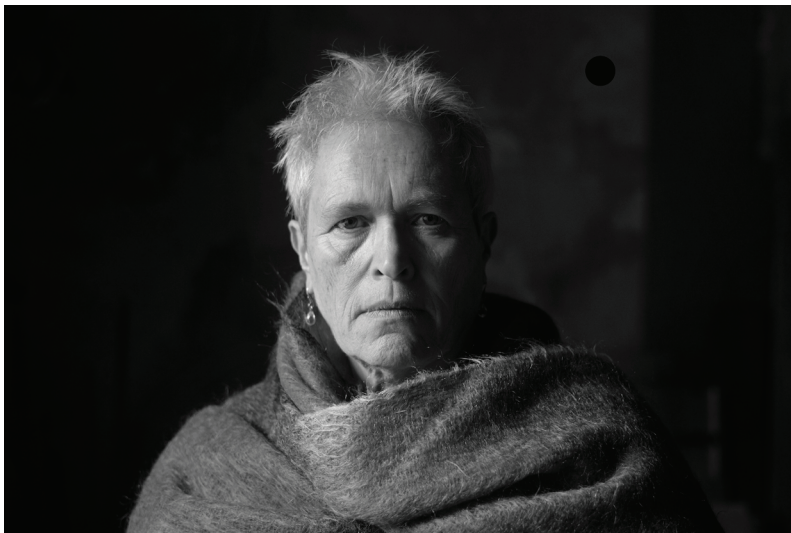
»Hvad vil du der?« spurgte Høvdingen forundret.

»Jeg er bare nysgerrig,« sagde Jonah. »Måske kan jeg se muligheder i nogle af de gamle genstande, der bliver slæbt ud fra Det Døde Land, som dine egne folk ikke kan se.« Han forsøgte at smile imødekommande og fortsatte: »Du vil sikkert gerne bevare din position som den af krigsherrerne, der har det bedste udstyr, ikke sandt?«

Som han havde regnet med, var det et argument, Høvdingen forstod, og han nikkede afmålt. »Godt, men det tager noget tid, før jeg sender en ekspedition af sted igen. Måske bliver det først, når jeg sidder som hersker over Byerne.« Han pustede sig op og så på Greven og Jonah med et strålende blik. Jonah beherskede en svag gysen. Byernes livsform og viden overlevede næppe uskadt, hvis de fire krigsherrer overvandt dem.

Tanken red ham som en mare, da han gik ned mod sit hus. Hvad var det for et våben, han havde overladt i hænderne på Høvdingen?

Igen og igen så han for sig, hvordan Høvdingen og hans sammen-svorne væltede ind gennem Byerne og ødelagde alt på deres vej. Han vidste fra Bogmand, at De Tre Byers største svaghed var manglen på folk. De ville ikke være i stand til at forsvare sig mod de fire krigsherrer, hvis deres mange mænd gennembrød forsvaret. En vild længsel efter at opleve Byerne, inden det var for sent, hvinede igennem ham, og han standsede brat op uden for sit hus. Atlas var lige ved at støde ind i ham. Jonah vinkede ham irriteret væk. Den store golak så forvirret på ham, men han skyndte sig bare ind og lukkede døren hårdt bag sig.

JOSEFINE OTTESEN

Josefine Ottesen er en af Danmarks mest læste børne- og ungeforfattere, og det har hun været gennem en menneskealder.

Hun debuterede i 1983 med *Eventyret om prinsesse Morgenrøde* og har siden udgivet mere end 100 titler, fordelt på højtæsningseventyr, letlæste serier, episke fantasyværker og et par historiske romaner.

Josefine har altid noget på hjerte, når hun skriver. Hendes værker er gennemsyret af etik, følelsedilemmaer og civilisationskritik, men de er først og fremmest virkelig velfortalte og spændende historier.

Josefine har modtaget de fleste af de priser og hædersbevisninger, man kan få nationalt indenfor hendes område, ligesom hun har været nomineret til flere internationale priser.